

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 220. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167180806608/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

Laps. Har De da nogen Sinde tvivlet derpaa?

Forfatteren. Nej, men det er en Værdom, som aldrig kan grundes paa alt for faste Beviser: thi nedriver man denne Grundlærdom, hvad bliver da Mennesket?

Laps. Et Ja, det fortaar sig, og mange Mennesker vilde vist befinde, at det er ingen Degradation for dem. Har De da selv tænkt noget ved Udarbejdelsen af dette Skrift, om jeg maa spørge?

Forfatt. Uopatsivdeligen. Et saadant Skrift kan ikke udarbejdes uden største Ansvarlighed af Forfatterne. Jeg har desuden tænkt ved dette Skrift at erhverve mig en her i Vden udsat værende Kantor-Tjeneste paa Grund af mine Kundskaber i næsten alle Videnskaber, men her i Musikken, som hese Skriftet skal vidne om, paa det jeg derved kunde blive i Stand til at konkurrere med en vis tykt Professor, der, som man siger, skal ansættes ved det theologiske Fakultet som Professor i Kirkenmusikken. Dette har jeg ogsaa paa en avokrykt Maade tilfjendegivet i Dedikationen.

„Dedikationen!“ raabte Jenteren og Snappede Bogen meget hastig af Forfatterens Haand, aabnede den, men lukkede den lige saa snart til igjen, da hun, i Stedet for sit eget lille Navn, som hun der havde formodet at finde, fandt et helt Kollegium. Hvad dette var for et Kollegium, skal jeg ikke kunne sige med Visshed, da hverken Jenteren eller Forfatteren nævnede det, og et bebruge mine Lesere med Gissinger, dertil kan jeg ikke overtale mig, thi hvor Meningen af en Ting er uvis, er der altid ligeJac megen Rimelighed til, at man kan gætte fejl som træffe rigtig.

han, blot af en paniko-medicinsk Stræk, lader dræbe alle Gattels uskyldige Hunde, blot fordi nogle Luger raabe til dem, som Figaro og Romuano til Bartholo i Barberen af Sevilla: „han er gal, han er gal.“ Saaerdaa det end hænges sammen, saa er min Forfatteres Galfølelse ikke forlig; alt, hvad man behøver at gjøre ved ham, er at anmelde ham som en Standtdal til et af Høttammerrets Høtsaaud